

som er antydet i Betænkningen. Man stiller altsaa ved Ændringsforslaget, der gaar ud paa noget at indskrænke sidste Stykke af § 1, det Forslag, at de nærmere Regler for disse Baners Bestyrelse skulle fastsættes ved Lov, idet man vil tillænde give, at man vel i Almindelighed er enig om, at Myndigheder til at drive Banerne er høje og nødvendige maa være hos Regjeringen paa den samme Maade, som denne hidtil har haft Bemyndigelse til at styre Statsbanerne — det ligger i Sagens egen Natur — men at det af Hensyn til det af mig nævnte Forhold, som griber væsentlig ind i Statskassens Interesser, og at det her gjælder om at vite visse Statsborgeres Interesser imod Statskassens, kunde være heldigt, at Rigsdagen isorveien billige saa indgribende og væsentlige Forandringer. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale dette enkelte Ændringsforslag, som vi have stillet, idet jeg isøvrigt skal henvisse til Betænkningen. Jeg antager, at mine Betragtninger her have holdt sig indenfor den samme Tankegang, som har givet sig Udtryk i Betænkningen, og som jeg tror, jeg kan sige, er hele Udvalgets.

Dinesen: Hvad min Hovedgrund til at nære Betænkninger ved dette Lovforslag angaar, har jeg sagt tilstrækkeligt derom i Betænkningen. Jeg ønsker ikke at reise nogen Diskussion om min Betragtning af dette Forhold. Hvad jeg vil udtale, er, at, medens jeg paa den ene Side ikke tror at kunne stemme for Lovforslaget, saa vil jeg paa den anden Side heller ikke stemme imod det. Jeg vil afholde mig fra at stemme. Hvad den Maade angaar, hvorpaa denne Sag agtes gennemført, skjønner jeg ikke rettere, end at, naar der skal være Tale om for Statskassen nu at erhverve disse Baner, da er det Lovforslag, der vil fremkomme efter Vedtagelsen af det af Regjeringen forelagte Forslag med det Ændringsforslag, som er stillet af hele Udvalget, hvori jeg altsaa ogsaa er delagtig, efter min Opfattelse saa tilfredsstillende, at jeg i saa Henseende ingensomhelst Betænkning nærer.

Finansministeren (Strup): Det er selvfølgelig særdeles tilfredsstillende for mig, at Udvalgets store Flertal har godkendt saavel de Motiver, der have bragt mig til at fremsætte Lovforslaget, som den Maade, hvorpaa jeg har forelaaet denne Foranstaltning gennemført. Der er jo kun et Medlem af Udvalget, som har haft saa stærke Tvivl om Rigtigheden af Foranstaltningen i og for sig, at han har ment ikke at kunne tiltræde Flertallets Indstilling om Lovforslagets Vedtagelse, medens hans Tvivl dog ikke ere større, end at han vil afholde sig fra at stemme. Et andet æret Medlem af Udvalget har ikke været ganske

enigt med Udvalgets øvrige Flertal om Hensigtsmæssigheden af selve Foranstaltningen, men han har dog troet at kunne slutte sig til Indstillingen om Lovforslagets Vedtagelse. Ikke mindre tilfredsstillende har det været for mig at høre den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne udtale som dets Mening, at de Forandringer, der maatte blive nødvendige ved Jernbanernes Overgang til Statsdrift, maatte foretages med al mulig Lempe og Saaomsomhed, og at Billighed i høit Grad talte for, at man, forsaavidt der gennemførtes Forandringer i større eller mindre Maal ved Personers Udtræden af deres hidtidige Stillinger og hidtilværende Tjeneste, gik bort fra de strenge Regler, der nu gjælder for de Paagjældende i Udtrædelsesselskabet. Uden at ville opholde mig videre derved skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det kan være Tvivl underkastet, om den ærede Ordførers Fortolkning af det første Stykke af § 1 var ganske rigtig, naar han mente, at, naar der tales om Selskabets Rettigheder og de paa Banerne høftende Forpligtelser, betegnes derved de Forpligtelser, der høftede paa disse den 1ste Januar 1880. En anden Fortolkning vilde jo være den: de Forpligtelser, der høftede paa Banerne, naar Lovforslaget bliver til Lov, og endelig kunne en tredje Fortolkning jo være den: de, der høfte paa dem i selve Overdragelsesøjeblikket. Men efter hvad den ærede Ordfører udtalte om den eneste mig høftende Forpligtelse, der kommer til at høfte paa Selskabet efter den 1ste Januar, det vil sige, kommer definitivt til at høfte paa Selskabet efter den 1ste Januar, antager jeg, at dette Spørgsmaal egentlig ikke har nogen som helst Betydning.

Jeg har ikke i selve Betænkningen fundet nogen Begrundelse af det Ændringsforslag, som det samlede Udvalg har stillet til § 1, og jeg har staaet i den Formening, at Ændringsforslaget mere havde en formel end en reel Betydning, at Meningen dermed var den udtrykkelig at udtale, hvad der efter Regjeringens Mening allerede findes i Lovforslaget, men som ikke staaar udtalt der paa den samme Maade og med de samme Ord. Jeg har med Opmærksomhed fulgt, hvad den ærede Ordfører fremsøgte til Begrundelse af Ændringsforslaget, men jeg maa tilstaa, at jeg, dersom jeg har opfattet den ærede Ordfører ret, ikke kan erkjende Nødvendigheden, ikke engang Hensigtsmæssigheden af Ændringsforslaget. Den ærede Ordfører udtalte, uden dog at lægge nogen særlig Bøgt derpaa, at det sidste Stykke af § 1, saaledes som det er affattet i Lovforslaget, kunde være skadeligt, forsaavidt det ikke holdt dette nye erhvervede Aktiv som en Eiendom for sig til Betryggelse for Prioritetshaverne. Den ærede Ordfører brugte ikke Udtrykket „skadeligt“, men Tanke tror jeg dog var den af mig angivne. Dette kan